

Мир – щоденна надія

Моє рідне місто - Нова Каховка. Це невелике, але затишне, сучасне та комфортне для життя містечко. Особливо прекрасна Нова Каховка навесні. Лиш уявіть: парк, простора набережна, нові багатоповерхівки, дитячі майданчики- усе потопає в зелені.

Щоранку, перед тим, як йти до школи, я поспішала до подруги. Разом ми вигулювали собак, насолоджувалися ранковою свіжістю, ділилися планами на день. Вихідні я проводила зі своєю сім'єю. Ми з мамою готували щось смачненьке, потім йшли у парк розваг, до водопадів чи прогулювалися набережною Дніпра. Моє життя було насиченим та цікавим. Але все це у мене забрала війна.

24 лютого о п'ятій годині мамі зателефонувала подруга і розповіла, що в нашому місті з'явилася російська військова техніка. Я прокинулася від того, що батьки голосно розмовляли, а потім тато кудись побіг. Тоді я ще нічого не знала, але одразу закралося відчуття тривоги та безвиході. Мама спокійно сказала нам з сестрою збирати речі, а потім тремтячим голосом додала: «В Україні почалася війна».

В одну мить моє життя назавжди змінилося. Розум відмовлявся вірити в нову реальність. Стало дуже страшно, сльози душили, але я не плакала, щоб не злякати сестру. Далі все відбувалося як у страшному сні: ми похапцем зібрали найнеобхідніші речі і поїхали до лікарні, де працювала мама. По дорозі ми зустріли тата, одягненого у військову форму, бронежилет та зі зброєю у руках. Батько сказав, що їде обороняти сусіднє місто від російських загарбників. Ось тоді я не витримала, сльози самі покотилися градом.

Незабаром пролунали вибухи, ми ховалися в підвалі лікарні. Згодом батьки вирішили, що нас з сестрою потрібно відвезти у село до бабусі, де поки що було

безпечно. Мама залишилася у лікарні, тоді ми ще не знали, що зустрінемося майже через два місяці.

Зазвичай дорога від Нової Каховки до села, де живе бабуса, займає п'ятдесят хвилин. Та цього разу на шосе були затори, а біля Каховської ГЕС стояла колона танків та бронетехніки. Спочатку ми думали, що це українські військові, але насторожила літера «Z». З новин дізналися, що це рашистський символ. Мене приголомшили масштаби руйнувань, які принесли російські вбивці на нашу землю, їхня жорстокість.

Минали дні, ми надіялися, що війна ось-ось закінчиться, але нічого не мінялося. Наближався мій День народження, єдине, про що я мріяла, так це, щоб закінчилась війна і наша сім'я знову була разом.

Несподівано напередодні Дня народження приїхала мама. Важко описати ті почуття радості, які переповнювали мене в ту мить. Це був найкращий подарунок! Але далі сталася подія, яка затьмарила моє щастя. Зранку я прокидаюся і бачу військового, який російською вимагає мої документи. Я вибігаю на подвір'я, а там ще троє військових. Було дуже страшно, серце вилітало з грудей. Цей День народження я не забуду ніколи.

Незабаром моя сім'я вирішує покинути окуповану територію, там залишатися було небезпечно. Ризикуючи життям, ми вирушили на Вінниччину. Лише добу ми добиралися до Кривого Рогу, проїжджали безліч російських блокпостів, навколо лунали вибухи, але коли почули: «Добрий день! Можна ваші документи?»- то нас охопила безмежна радість, хотілося обійняти наших захисників.

Після початку повномасштабної війни життя моєї сім'ї повністю змінилося. Ми почали своє життя з чистого аркуша: нове місто Шаргород, яке гостинно нас зустріло, щирі, привітні люди, які за короткий час стали нам близькими,

орендований будинок, друзі, робота батьків. Я вірю в те, що дуже скоро Україна переможе, настане мир і ми зможемо повернутися додому.

Мир для мене - це коли не боїшся за життя своїх рідних, лягаючи спати, не тривожися, чи прокинешся завтра. Коли діти поруч з батьками, а над головами не літають ракети, не звучать сигнали повітряної тривоги, села і міста України не заливаються слізьми, зустрічаючи на колінах своїх загиблих синів та дочок. Мир – щоденна надія, безцінний скарб, який мріють відшукати мільйони, таких, як я, українських дітей.